

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๖๗
ธ.ค. ๒๕๖๒

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://dungtrin.com/dharmaathand/>

นวนิยายอิงธรรมะ

พลาดไม่ได้ กับตอนจบ
ของ รัก พ.ศ. ๑๐๐

หน้า ๓๔

โหรา (ไม่) คาใจ

มาทำความรู้จักกับ ดวงซีเกียจ
พร้อมวิธีการแก้ไข ว่าจะพ้น
อิทธิพล “ดาวซีเกียจ” อย่างไร

หน้า ๑๕

ของฝากจากหมอม

มาอ่านปุมหลังของเจ้าหมีตัวกลม
ที่กุมหัวใจใครต่อใครทั่วโลก
ใน “หมีพูห์ของฉัน”

หน้า ๒๔

ธรรมะจากพระผู้รู้	๙
ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ	๑๒
▶ วิถีแห่งคนใจ	
โหรา (ไม่) คาใจ	๑๕
▶ แก่ตัวอย่างไรให้หายซีเกียจ	
คำคมชวนคิด	๑๙
ลัทธิเพระธรรม	๒๑
▶ นิทานโทสะ – ตอน หน้าโรงหนัง	
ของฝากจากหมอ	๒๔
▶ หมี่พูน้องฉัน	
นวนิยายอิงธรรมะ	๓๔
▶ รัก พ.ศ. ๑๐๐	

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรันย์ โมตริวะช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์
 ธรรมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรืองมา
 เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรืองมา
 เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรืองมา
 ไต่อารัหมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
 กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
 ลัทธิเพระธรรม: ชนินทร์ อารีหนู
 ธรรมะจากคนสู้กิเลส: พรภาพรณราย
 มัลลิกะมาลย์ ทองเยี่ยมมาศ

ของฝากจากหมอ: พริม ทังวงศ์
 แง่คิดจากหนัง: เกสรา เต็มสินวาณิช
 นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วอง
 เทียบวัด: เกสรา เต็มสินวาณิช

ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู
 ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: ศदानันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กนกเรขา กฤษฏารักษ์
 กานต์พัทธ์ รัชพันธ์ • กิษรา รัตนารัตต์
 จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ • ชนินทร์ อารีหนู
 ญัฐญา บุญมานันท์ • ญัฐธิดา ปนันทน
 ญัฐพร สกฤตย์ศักดิ์ • ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
 ปิยะมกล ไซติกเสถียร • พรภาพรณราย
 มัลลิกะมาลย์ ทองเยี่ยมมาศ
 พรหมนตร สมรักษ์ • พิจิตรา ไตรวิญญู
 พิธา จารุพูนผล • พีรยสตร์ อุบลวัตร
 มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร
 เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี
 วิบุรณศักดิ์ ใจภักดี • วิมล ถาวรวิภาส
 วิมุตติยา นีวาดังบกข • ศदानันท์ จารุพูนผล
 ศศิธร ศิวะนันท์ทาภรณ์ • ศิราภรณ์ อภิรัฐ สม
 เจตน์ ศฤงคารรัตน์ • สารินี สาณะเสน สิทธิ
 นันท์ ชนะรัตน์ • สุปราณี วอง
 อนัญญอร ยิ่งชล • อนัญญา เรืองมา
 อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ • อัชฌนา ผลานุวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์
 ฝ่ายสื่อสารเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ตวีโสภา
 ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์
 โพลิน ลายสนธิเสริกุล • กฤษฏ์ อักษรวงศ์
 ฝ่ายสื่อ Word: พีรยสตร์ อุบลวัตร
 ฝ่ายสื่อ PDF: บุญยศักดิ์ อีรวงศ์กิจ
 เกียรติภูมิ จารุเสน • จรรยาณี วิสุทธิกุล
 พาณิษฐ์
 โยธิน มรกตอัมพร • วรณรักษ์ ปัญจขวพร
 ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้ ใน
 รูปแบบ เสียงอ่าน • Word

ดังที่ได้เรียนให้ทราบในฉบับก่อนครับว่า

เช้าวันที่ ๒๙ เมษายน เวลา ๙.๐๙ น.

จะมีการเจริญพระพุทธรูป

เพื่อเปิดตัวละครเรื่องกรรมพยากรณ์ ตอน ชนกรรม

ขอเชิญชมภาพบรรยากาศงานได้ที่

<http://picasaweb.google.co.th/HowFarBooks/nvmPUJ#>

ส่วนเวลาออกอากาศที่แน่นอนจะแจ้งให้ทราบอีกครั้งครับ

และเพื่อให้สอดคล้องกับบรรยากาศการเปิดตัวกรรมพยากรณ์

ผมก็ขอเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับการเขียนนิยายสักหน่อย

พอใครถามว่าในฐานะนักประพันธ์หรือคนเขียนนิยาย

ผมมีความพอใจกับเสียงตอบรับแบบไหนที่สุด

คำตอบของผมคือเมื่อได้ยินคนอ่านบอกว่าฉากนั้นฉากนี้

อ่านแล้วรู้สึกเหมือนถูกดึงเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์จริง

ราวกับเห็นด้วยตา หรือคล้ายได้ยินกับหู

ที่พอใจเพราะผมเชื่อว่าหากสร้างความรู้สึกเหมือนจริงได้

หรืออย่างน้อยทำให้คนอ่านเห็นภาพชัดเจนแจ่มแจ้งได้

ก็แปลว่าผมสามารถสอดแทรกธรรมะเข้าไปได้จริงๆ

และหากตัวละครคลิกกับธรรมะข้อไหน

ถึงแม้คนอ่านยังไม่คลิก็ตาม

แต่อย่างน้อยก็เข้าใจและเชื่อได้ว่าคนธรรมดาคนหนึ่ง

อาจคลิกธรรมะสักข้อด้วยประสบการณ์จริงประมาณใด

ยกตัวอย่างเช่นฉากอุบัติเหตุที่ซอกความรู้สึกกลานดาว

หลายคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าสยองมากๆ

ราวกับเกิดเสียงเปรี้ยงปร้างขึ้นตรงหน้าก็ไม่ปาน

ตรงความรู้สึกเหมือนจริงร่วมไปกับกลานดาว

ก็ทำให้เชื่อ ตลอดจนเข้าใจได้ว่าทำไม
ลานดาวจึงหลงลืมอะไรไปชั่วขณะ
เฉพาะเหตุการณ์ช่วงนี้
ผมต้องทำการบ้านหนักพอสมควร เสียเวลาเป็นสัปดาห์วัน
ทั้งในแง่การศึกษาค้นคว้าเศษที่เกิดขึ้นจริง
ตลอดจนในแง่ของการคิดผูกคำบรรยายให้กระจ่างที่สุด
และผลออกมาก็คุ้มค่าครับ
มีธรรมชาติหลายข้อแฝงตัวเข้าไปกับอุบัติเหตุ
ที่มีความสมจริงน่าติดตามนี้
เช่น ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการระลึกชาติ เป็นต้น

แฟนนิยายหลายคนของผมจึงมักถามครับว่า
ที่เขียนให้เห็นภาพได้
เป็นเพราะผ่านประสบการณ์นั้นๆมาจริงๆหรือเปล่า
อันนี้นักเขียนทุกคนน่าจะตอบได้
คือขอให้ภาพเกิดขึ้นจริงในใจ
ใครๆก็อาจเขียนให้เห็นภาพกันได้

โดยส่วนตัวผมฝึกด้วยการตั้งใจท้าทายความสามารถ
เช่น เมื่ออ่านโคลงกลอนของใครที่ตลกมากๆ
ทั้งที่ใช้คำไม่กี่คำ แต่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ขึ้นได้อย่างแรง
ความรู้สึกแรกของผมคือผมไม่มีวันทำอย่างนั้นได้
แต่พอคิดแล้วก็บอกตัวเองทันทีเหมือนกันว่า
ความคิดว่าไม่มีวันทำได้นั้นแหละ
คือตัวการที่ทำให้เราไม่มีวันได้ทำ
และผมก็เลือกวันนั้นแหละที่จะฝ่าด่าน
เผชิญเพ็งได้ยินเพลงบังอรเอาแต่นอนที่ข้างบ้านเปิด
ก็ลงมือลองเขียนกลอนด้วยความตั้งใจให้อ่านแล้วขำดู
ผลออกมาอย่างนี้ครับ

เมื่อกินอิมเดียวก็นอนบังอรเอ๋ย
แน่มึงเลยไม่เคยเห็นเป็นอื่นแล้ว
วันเดือนปีหนีหายไม่เหลือแว
ทรวดทรงแจ่วโยแปลงร่างเป็นช้างพัง
เสียงสังข์ข้าวปาวปาวเมื่อหาวตื่น
จะนั่งยืนเป็นกลืนหลักแจกไม่ยั้ง
ตัวเหมือนหมูชอบกินหมูคูน่าซัง
ขึ้นเครื่องซังสปริงขาดอนาใจ

คนอื่นอ่านแล้วข้าหรือไม่ข้าผมไม่รู้
รู้แต่ว่าตัวเองอ่านเข้าไปเข้ามาแล้วข้า
และนั่นก็ทำให้ผมเกิดการเรียนรู้ขึ้นมาสองข้อ
ข้อหนึ่งคือถ้ามีภาพในใจก็เขียนให้เห็นภาพได้
ข้อสองคือก่อนลงทำจะคะเนไม่ถูกเลยว่าเราทำอะไรได้บ้าง

ความรู้ข้อที่สองมีความสำคัญกับงานเขียนของผมมาก
หนังสือเล่มแรกของผมมักเริ่มต้นด้วยความไม่แน่ใจ
ไม่เชื่อมั่นว่าตัวเองจะทำได้ หรือทำดีได้แค่ไหน
ต้องลองนั่งเขียน
แล้วก็รอดูผลสักพักถึงจะรู้ว่าออกหัวออกก้อยอย่างไร

สำหรับกรรมพยานนั้น
มีจุดเริ่มต้นมาจากเจตนาจะเปลี่ยนใจคน
เปลี่ยนคนที่ไม่สนใจพุทธศาสนาให้มาสนใจ
เปลี่ยนคนที่เห็นพุทธศาสนาเป็นสิ่งลึกลับไกลตัว
ให้เห็นพุทธศาสนาเป็นคำตอบอันกระจ่างใกล้ตัว
เปลี่ยนคนที่เชื่อว่าพุทธศาสนาไกลจะฟัง
ให้เชื่อว่าพุทธศาสนาเริ่มรุ่งเรืองขึ้น
ด้วยความเข้าใจที่ถูกต้องของคนหมู่มาก

feedback ที่ผ่านมาส่งผลให้ผม
รู้สึกทั้งสำเร็จและล้มเหลวระคนกัน
และการเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างของละครเรื่องนี้
ก็ส่งผลให้หลายคนคาดหวังในความสำเร็จที่ขยายวงกว้างขึ้น
จากข้อเท็จจริงที่ว่ายุคนี้
ไม่มีอะไรกระทบหูกกระทบตาผู้คนในประเทศไทย
ได้มากกว่าละครหลังข่าวอีกแล้ว

เอาไว้รอดูผลกันนะครับ

ดั่งตฤณ

เมษายน ๕๒

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ (แนะนำโดย kolf)

คอลัมน์ “ธรรมะจากพระผู้รู้” ฉบับนี้เป็นเนื้อหาการตอบปัญหาของ
“คุณสันตินันท์” หรือก็คือ “หลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช” ในปัจจุบัน
เกี่ยวกับเรื่อง “ปฏิจจสมุปบาทส่วนต้น” ซึ่งท่านตอบแบบขยายความ
พร้อมยกตัวอย่างเอาไว้แจ่มแจ้งชัดเจนมากทีเดียว

ใครอยากอ่านอัตชีวประวัติของ “คุณดั่งตฤณ” พลาดไม่ได้
กับคอลัมน์ “ก่อนเกิดเป็นดั่งตฤณ” ฉบับนี้เสนอตอน “วิถีแห่งคนโกง”
คราวก่อนคุณดั่งตฤณเล่าเรื่องไปหลงอยู่ในวิถีแห่งเตา
คราวนี้ปณังสมาธิเอาอิทธิฤทธิ์กับฝรั่งซะแล้ว เอากับเขาสี!

คอลัมน์ “โหรา (ไม่) คาใจ” ฉบับนี้ “คุณAims Astro” มาเสนอเรื่องแปลก
“แก้ดวงอย่างไรให้หายชี่เกียจ” เพิ่งรู้ว่ามิดวงดาวชี่เกียจให้หมอดูจับได้ด้วย
แถมวิธีแก้ดวงชี่เกียจก็มีซะอีก ลองอ่านดูเพื่อเอาไปแก้ดวงตัวเองได้บ้าง

คอลัมน์ “ของฝากจากหมอ” ฉบับนี้ “คุณหมอพิมพ์การัง” มีเรื่องราวดีๆ เกี่ยวกับเพื่อนรักในปาร์ตี้เอเคอร์ เจ้าหมิตัวกลม ที่กุมหัวใจคนทั่วโลก “หมิพูห์ของฉันทัน” คุณหมอมานเฉลยตอนจบของนิทานหมิพูห์ฉบับคลาสสิก ที่หลายๆคนอาจไม่เคยรู้มาก่อน พร้อมข้อคิดเมื่อความรัก ความปรารถนาดี กลับกลายเป็นความกดดัน บีบคั้นให้อึดอัด ลองฟังคุณหมอเสนออีกมุมมอง ที่ย้ายอมรับได้ ความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง คงไม่ต้องฟังหลาย

“คุณชลนิล” ขอวางปากกาวาดลีลาในคอลัมน์แง่คิดจากหนังเป็นการชั่วคราว แต่ยังพบกันได้คอลัมน์ “สัพเพเหระธรรม” ซึ่งตั้งแต่นี้เป็นต้นไป จะมีเรื่องสั้นจบในตอนเป็นซีรีส์ชุด “นิทานโทสะ” ซึ่งสนุกให้สาระไม่แพ้กัน ฉบับนี้เสนอตอนแรกชื่อตอน “หน้าโรงหนัง” แค่ตอนแรกก็อยากติดตามอ่าน ต่อไปให้ครบทุกตอนแล้ว อยากรู้ว่าสนุกแค่ไหน ลองคลิกไปอ่านกัน

“นิยาย/เรื่องยาวอิงธรรมะ” ฉบับนี้ “รักพ.ศ.๑๐๐” ของ “คุณวิลาสินี” มาถึงตอนสุดท้ายแล้ว ใครติดตามมาตลอดคงพลาดไม่ได้

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- ผ่านไปแล้วนะคะสำหรับงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติครั้งที่ ๓๗ ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ หลายท่านคงทราบกันแล้วว่า ครั้งนี้ **คุณดังตฤณ**ได้ให้เกียรติร่วมเสวนาด้วยในหัวข้อ “**ดำรงชีวิตอย่างไรให้มีความสุข**” ร่วมกับ ดร. อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา เมื่อวันที่ ๔ เมษายนที่ผ่านมา งานนี้ใครที่พลาดโอกาสไปฟังการเสวนาสด สามารถติดตามชมคลิปกันได้แล้วที่นี้ค่ะ http://www.howfarbooks.com/site/index.php?view=category&id=55%3A2009-04-11-06-35-11&option=com_content&Itemid=64
- วันหยุดฉัตรมงคล อังคารที่ ๕ พฤษภาคม ใครที่พอมีเวลาวางช่วงเวลา ๑๓.๐๐ น. ขอเชิญร่วมสนทนาธรรม ถาม - ตอบ บอกเล่า บุญ กรรม ธรรมแท้ จาก **พุทธโอษฐ์** โดย **พระอาจารย์คึกฤทธิ์ โสตฺถิผโล** ณ ห้องสมุดธรรมะบ้านอารีย์ค่ะ

- หนังสือ “วาทะดังตฤณ ฉบับความรักหลากหลาย” ฉบับออริจินอล ขนาดเล็กกะทัดรัด ฉบับพกพา หน้าปกสีชมพูหวานใส รวมแง่คิดสะกิดใจใกล้มือ สำหรับคนที่กำลังสัมผัสกับความรักจากแง่มุมหลากหลายต่าง ๆ กันโดยเฉพาะ ตอนนี้ หนังสือ ฉบับธรรมดาแบบดั้งเดิม กำลังจะจัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒ หลังจากหนังสือหมดไปจากตลาดแล้วกว่า ๓ ปี และเริ่มมีคู่รักบางคู่ติดต่อ มาเพื่อขอนำไปเป็นของขวัญงานแต่งงาน ใครต้องการร่วมจัดพิมพ์หรือขอรับด้วย อ่านรายละเอียดได้ที่นะคะ <http://larndham.net/index.php?showtopic=33869>
- สำหรับคนรุ่นใหม่หัวใจธรรมะที่ชื่นชอบความแปลกใหม่ พบกับ “สนุก นึก ตริก ธรรม” ได้ ในทุก ๆ วันพระ กับรูปแบบใหม่ของการฟังธรรมะ บนจอ Plasma, LCD In-Trains บนรถไฟฟ้าบีทีเอส, จอ LCD รถบัสจุฬา และ LCD Lotus (Food Court) มากกว่า ๒,๕๐๐ จอ ทั่วกรุงเทพฯ เริ่มแล้ววันนี้ คุณพร้อมที่จะ In trend ไปกับเราหรือยัง!
- ผাগข่าวสุดท้ายถึงคุณผู้อ่านที่รักการขีดเขียน โดยเฉพาะเขียนเรื่องสั้นนะคะ ทีมงานแอบมากระซิบดังๆว่า สถานะเรื่องสั้นคงคลั่งตอนนี้อยู่ในขั้นวิกฤติแล้ว ค่ะ ใครที่มีความสามารถทางด้านนี้ หรือแอบเขียนเรื่องเอาไว้บ้างแล้วแต่ยังไม่กล้าส่งมาแถมกับเรา ก็โปรดอย่ารีรอเลยนะคะ งานเขียนของคุณอาจเป็นแรงบันดาลใจให้ใครอีกหลายคนได้พบทางออกของชีวิต เช่นเดียวกับผลงานหลายๆ ชิ้นที่ผ่านมาค่ะ

พบกันใหม่ฉบับหน้านะคะ
สวัสดีค่ะ :)

สารบัญ ↩

ถาม : ผมมีข้อสงสัยขอเรียนถามครับ

ในปฏิจจนุปบาทส่วนต้น “สัญญา” จะเกิดขึ้นมาตอนไหนครับ

ความจำได้หมายรู้ หรือ “สัญญา” นั้น

ปรากฏชัดขึ้นเมื่อวิญญาณเป็นปัจจัยแห่งความปรากฏของรูปนามครับ
ตรงที่มีอาการที่ผมเรียนว่า เหมือนการเปิดสวิตช์ชั้น ๕ ให้ปรากฏขึ้น
ถึงจุดนั้นจึงคิดนึกปรุงแต่งได้เต็มที่

มีความรับรู้พร้อมที่อายตนะจะทำงานรับรู้อารมณ์ต่างๆ ได้

สัญญานั้น พวกเรามักรังเกียจเดียดฉันท์ ว่ามันไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้
ที่จริงมันมีความสำคัญมากทีเดียวสำหรับการปฏิบัติธรรม

ถึงขนาดที่ว่า ถ้าปราศจากสัญญาก็ทำวิปัสสนาไม่ได้

แม้แต่ในสมาบัติ พระสารีบุตรท่านยังกล่าวว่า

ในสัญญาสมาบัติยังทำวิปัสสนาได้

ส่วนสมาบัติที่ก้าวล่วงสัญญาคือหมดสัญญาแล้ว ทำวิปัสสนาไม่ได้

สัญญาจึงเหมือนดาบสองคม คือด้านหนึ่งมันเป็นความจำ

ที่เป็นตัวให้เราเอามาสานต่อเป็นความคิด จนปิดบังความจริง

แทนที่จิตจะเป็นผู้สังเกตการณ์สภาพธรรมที่กำลังปรากฏตามความเป็นจริง

กลับคอยคิดนำไปตามสัญญาอารมณ์ จนจิตไม่เห็นความจริง

แต่อีกด้านหนึ่ง มันเป็นตัวช่วยสนับสนุนปัญญาได้เช่นกัน

หากมันทำหน้าที่ให้มุมมองของจิต ให้ถูกต้องตรงจิตรัตนียของผูปฏิบัติ

คือช่วยให้จิตเรียนรู้สภาพธรรมในมุมมองของ

อนิจสัญญา ทุกขสัญญา อนัตตสัญญา หรืออสุกสัญญา

แทนที่จะมองดาดๆ ไปทุกมุม

จิตของผู้ปฏิบัติ มักจะเลือกมอมองที่ตนถนัด
เพื่อให้จิตเบือน่ายคลายกำหนด และปล่อยวาง

เช่น จิตของมณเฑาะว์ในการมองสิ่งทั้งปวงเป็นอนัตตา
แม้จะรู้ความเกิดดับของ รูป จิต และเจตสิก ไปเรื่อยๆ
แต่ถึงจุดหนึ่ง ก็ให้เห็น รูป จิต หรือเจตสิก เป็นอนัตตา
หากมองในมุมของอนิจจัง จิตมันไม่รู้ซึ้ง และไม่ปล่อยวาง
แต่หากเมื่อใด จิตหมายรู้ว่า รูป จิต เจตสิก อันที่กำลังรู้อยู่ นั้น เป็นอนัตตา
ปัญญาจะเกิดวาบขึ้นมาตัดความยึดถือขาดวับลงไปทันที
จิตจึงจะปล่อยวางได้ เป็นต้น

สัญญา ที่เป็น ความหมายรู้อารมณ์ จึงเป็นเครื่องมือที่เราใช้ยื่นพื้น
ส่วน ปัญญา เมื่อเกิดวับเดียวก็ตัดอารมณ์ขาดไปแล้ว
แต่พวกเรามักเชียร์แต่ปัญญา ดูถูกสัญญากันบ่อยๆ
(ถ้าเป็นสัญญาประเภทความจำ ที่กระตุ้นให้คิด คิด คิด
อันนั้นเป็นตัวปัญหาจริงๆ ครับ)
เหมือนคนคูบอลที่เชียร์แต่กองหน้าที่ทำประตูได้
ลืมกองกลางที่คอยป้อนลูกให้กองหน้าครับ

ถาม : เมื่อเริ่มศึกษาปฏิจจนสมุปปาทในเบื้องต้น ความเข้าใจส่วนตัวของผมคือ
คงเป็นไปได้ที่เราจะมองเห็นอาการของจิตที่รวดเร็วมาก
และแยกออกเป็นอาการตามที่ว่าไว้ในพระสูตร
จนกระทั่งเมื่อได้รับคำแนะนำ ก็เริ่มเห็นทางแต่ก็ยังไม่ชัดเจนนัก
อาการที่ทำได้เป็นเพียงแค่แยกความรู้สึกออกจากร่างกาย
คุณอาสันตินันท์อธิบายว่า แยกกายจากจิต และท่านว่า
ให้แยกเวทนาออกจากกาย และแยกสังขารออกจากจิตอีกที
อันแรกนี่พอจะเข้าใจครับ แต่อันหลังนี้ไม่เห็นทางทำได้เลยครับ
แล้วถ้าทำได้แล้วต้องทำอย่างไรต่อครับ จะได้ไม่ต้องรบกวนถามบ่อยๆ

ส่วนที่คุณกล่าวถึงเรื่องแยกกายแยกจิตนั้น
ที่จริงก็ไม่ได้หนีจากเรื่องนามรูปปริเฉทญาณครับ
เช่น เวลาไม่สบายแล้วเห็นว่า ร่างกายไม่สบาย
ส่วนจิตเป็นเพียงผู้รู้ ไม่ได้เจ็บป่วยด้วย ซึ่งก็ถูกต้องแล้ว
จากนั้น ก็ให้สังเกตต่อไปว่า ให้ดูให้ดี
จริงๆ แล้ว ร่างกายเราเป็นเพียงก้อนธาตุ
กายไม่เคยเจ็บ แต่มีความรู้สึกเจ็บแทรกอยู่ในกาย
หมายความว่า เมื่อเรารู้รูปชั้นอยู่นั้น
สังเกตอีกหน่อย จะเห็นเวทนาชั้นแทรกอยู่ในรูป
ส่วนจิตเป็นผู้รู้ ผู้ดู ทั้งรูปและเวทนา
รูปก็เกิดดับ เช่น หายใจเข้า แล้วก็หายใจออก
เวทณาก็แสดงความไม่คงที่ตลอดเวลา เดี่ยวเจ็บมาก เดี่ยวเจ็บน้อย
ส่วนจิตเป็นกลางวางเฉยตลอดเวลา

เวลาเรารู้รูป เรามักเห็นทั้งรูป เวทนาทางกาย และจิต
ส่วนเวลาดูจิต (จิตตานุปัสสนา) ก็ให้รู้ให้ละเอียดเช่นกันว่า
อันนี้คือจิตผู้รู้ อันนี้คือความคิดนึกปรุงแต่ง หรือสังขารชั้นธ
อันนี้คือเวทนาทางใจ เป็นสุขบ้าง เป็นทุกข์บ้าง เป็นกลางบ้าง
อันนี้คือสัญญาที่ผุดขึ้นมาทำหน้าที่จำได้หมายรู้

ที่แนะนำคุณก็คือ ให้รู้จักจำแนกรูปนามให้ละเอียดชัดเจนครับ
ไม่ใช่อะไรที่ลึกลับเลย เป็นเบื้องต้นของการเจริญวิปัสสนานั่นเอง

เรียบเรียงจาก:
<http://202.44.204.76/narupan/PantipSakajcha04.htm>

สันตินันท์
(พระอาจารย์ ปราโมทย์ ปาโมชฺสี ในปัจจุบัน)

เรียบเรียงจาก:

สารบัญ ←

วิธีแห่งคนโง่

กล่าวได้ว่า ‘เต๋าเต็กเก็ง’ ของท่านเหลาจื๊อ ซึ่งถูกนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาไทยโดย คุณ พจนา จันทรสันติ คือแรงบันดาลใจที่ยิ่งใหญ่นำอัสจรรย์ใจ เป็นไฟดวงแรกๆ ที่ช่วยให้ผมตระหนักว่าตัวเองมาทำอะไรอยู่ในโลกใบนี้ มันไม่ใช่เพื่อจำให้ได้ว่าเราเป็นใคร ในอดีตชาติ มันไม่ใช่เพื่อรู้ให้ได้ว่าเราต้องทำอะไรในอนาคตข้างหน้า มันไม่ใช่แม้แต่เพื่อปรนเปรอกิเลสตนเองอยู่ในปัจจุบันไปวันๆ แต่มันคือการทะลุออกไป พ้นออกไป เพื่อพบกับอะไรบางอย่างที่เหนือการมีรูปลักษณ์ล่อใจ

พูดให้ฟังง่ายหน่อยคือผมอยากหลุดพ้นจากการเกาะกุมของโลกและวิถีชีวิตที่เหนอะหนะด้วยความทุกข์ ไปเป็นอิสระอยู่ในอีกจักรวาลที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

ภาษาของเต๋ามีความละเมียดละไมล้ำลึก และสามารถพาผมไปสัมผัสความยิ่งใหญ่ไร้อัตตาของธรรมชาติได้ ผมจึงเหมือนกับผู้คนนับล้านคนที่ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น และพลอยตะลึงมองสรรพสิ่งรอบตัวต่างไป

ตั้งที่เล่าแล้วว่าช่วงนั้นผมกำลังค้นหาตัวเอง ถามตัวเองว่าจะเอาอย่างไรดีกับชีวิต ตั้งแต่อ่านเต๋าทบทวนๆ ก็ได้เจอบทนะของเหลาจื๊อ เป็นคำตอบที่กำจัดความวุ่นวายใจได้ชะงัด

“ท่านใช้ไหมที่สงสัยว่าอย่างไรที่เรียกว่าดี อย่างไรที่เรียกว่าชั่ว เมื่อจะประกอบกรรมใด ก็สงสัยว่าอย่างไรที่ควรทำ อย่างไรที่ควรงดเว้น และชีวิตควรจะมุ่งไปสู่หนทางไหน?

ขอให้เราลองมองดูต้นหลิวนี้ กิ่งก้านอ่อนเรียวของมัน ประคองถนอมใบบางเบา พลิวไหวอยู่กับสายลมอันพัดมา มีว่จากทิศทางใด

ลองฟังดูกิ่งหลินนี่สิ ปุ่มปมสีเขียว ล้วนงอกออกมาจากแง่มุมและตำแหน่งที่เหมาะสม ปุ่มปมสีเขียวจะคลี่คลายขยายตัวออกเป็นกิ่งก้านและใบใหม่ เติบโตขึ้นในเวลาอันควร

จากแง่มุมของต้นหลิว การเจริญเติบโตของมันล้วนเป็นไปอย่างเหมาะสม สอดคล้อง อันเป็นไปอย่างง่าย ๆ และผสมผสานกับธรรมชาติ วิถีทางเช่นนี้ไปพ้นจากการเลือก การตัดสินใจ หรือความลังเลสงสัยใดๆ นั่นเองย่อมเข้าถึงความสมบูรณ์ อันไม่ต้องเพิ่มเข้าหรือตัดทอนออก

นี่แหละ หลินต้นนี้ ได้ตอบคำถามของท่านแล้ว!”

และหลังจากนั้น ผมได้เห็นภาพต้นหลิวที่มีชื่อว่า ‘เติบโตอย่างง่ายดาย’ เข้าใจอีก ก็บังเกิดความเย็นซึ่งไปถึงวิญญาณ และบอกตนเองว่าความสงบสุขอันเป็นไปตามธรรมชาตินี้เอง คือสิ่งที่เราไขว่คว้า แสวงหาแทบเป็นแทบตายมานาน

ช่วงเวลาที่ผมเข้าใจและคล้อยผสมผสานรวมเป็นหนึ่งเดียวกับต้นหลิว ความรู้สึกแบบมนุษย์หายไป เหลือไว้แต่ความยิ่งใหญ่พิสุทธิ์อันยากจะเข้าถึง

ดูๆ นั่นเป็นช่วงเวลาที่ฉลาดดี ปัญหาคือพอวางหนังสือและเดินออกจากห้องสมุด เพียงไม่กี่ก้าว ความโง่เขลาคนธรรมดาคนหนึ่งก็กลับเข้ามาครอบงำใหม่ ผมรู้สึกว่าคุณเองเข้าถึงสิ่งที่คนในวัยเดียวกันไม่เข้าใจ และต่อให้มีอายุมากกว่าผมหลายสิบปี ก็คงมีแค่หยิบมือเดียวในโลกนี้ ที่เข้าถึงและเข้าใจรสชาติล้ำลึกขนาดนั้นได้

รอบแล้วรอบเล่าระหว่างอ่านคัมภีร์เต๋า ที่ผมสลับกันระหว่างสว่างกับมืด อ่อนโยนกับกระด้าง ถ่อมตนกับยะโส ผมไม่ยอมให้หนังสือจบ แต่ในที่สุดก็อ่านไปถึงหน้าสุดท้ายจนได้ ซึ่งตรงนั้นเองที่ตัดสินใจได้ว่าอะไรมากันแน่ ระหว่างความโง่กับความฉลาด ผมคิดว่าผมพิชิตคัมภีร์ระดับโลกได้สำเร็จ ย่อมเทียบได้กับการจบหลักสูตรชั้นสูงแล้ว ความรู้สึกน่าจะไม่ต่างจากคนเรียนปริญญาเอกจบสักเท่าไร

ด้านดีของการอ่านเต๋า คือผมข้ามความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคตไปได้ อย่างน้อยก็รู้สึกอุ่นใจว่าธรรมชาติจะไม่ทอดทิ้งเรา ถ้าเราไม่ทำตัวขัดแย้งกับธรรมชาติ มีใจเป็นส่วนหนึ่งที่กลมกลืนอยู่กับธรรมชาติ

หลังจากนั้นก็มีกลุ่มฝรั่งมาสอนสมาธิแบบทีเอ็ม (Transcendental Meditation) ซึ่งเป็นการบุกตลาดในไทยแบบปูพรมไปตามโรงเรียนต่างๆ ชูประเด็นของฟรีที่พิสูจน์ได้ว่าช่วยให้เด็กเกิดสมาธิและเรียนเก่งขึ้น ผมเป็นคนหนึ่งในผู้รับอานิสงส์จากช่วงเผยแพร่ฟรีของกลุ่มทีเอ็มนั้น

ผมทำได้อย่างที่เขาสอน และเป็นคนหนึ่งในจำนวนนักเรียนไม่กี่คนที่เอากลับไปทำต่ออย่างจริงจัง หวังว่าจะเรียนเก่งขึ้น แล้วก็หวังว่าจะได้ฤทธิ์เดชตามที่คณาจารย์แสดงสรรพคุณล่อใจไว้

จากนั้นวิถีของสมาธิแบบหวังฤทธิ์หวังเดชก็พาผมไปหาอะไรอีกหลายอย่าง เช่น การสวดคาถาโบราณ การพยายามร่ายมนต์สะเดาะกลอนประตู ตลอดจนการฝึกสะกดจิต ซึ่งก็มีทั้งสำเร็จและล้มเหลว จำรายละเอียดทั้งหมดไม่ไหวครับ

แต่สิ่งที่จำได้อย่างเดียวก็คือข้อสรุปที่ว่า ถ้าชีวิตมีเป้าหมายเป็นความสว่างชัดนิรันดร์ ผมก็ยังไม่ได้ขึ้นทางไปสู่เป้าหมายเลยสักก้าวเดียว!

ถ้าคุณมีเป้าหมายในชีวิต แต่ไม่รู้ว่าจะทางไปสู่เป้าหมายนั้นอยู่ที่ไหน บางทีไม่มีเป้าหมายเสียเลยยังอาจจะหมานใจน้อยกว่า

แต่เด็กเก่งให้เป้าหมาย แต่ไม่ได้ให้ทางอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ส่วนการฝึกสมาธิในช่วงต้นนั้นมีขั้นมีตอนให้ทำตาม ทว่ายิ่งฝึกยิ่งรู้สึกเหมือนออกอ้าว ลุ่มหลงอยู่กับอะไรก็ไม่รู้

แต่ความอ่อนใจก็ยังติดอยู่กับตัว ด้วยสัมผัสจากส่วนลึกว่าอีกไม่นานผมคงพบทางสู่เป้าหมายได้เอง แค่อดใจรออีกนิดเดียวเท่านั้น!

ดังตฤณ

สารบัญ ↩

แก้ดวงอย่างไรให้หายชี่เกียจ

โดย Aims Astro

ถาม - ตอนนี้ผมกำลังทำวิทยานิพนธ์อยู่ครับ ปัญหาก็คือพอไม่มีใครมาบังคับว่าต้องทำอะไรเวลาไหน ก็เลยไม่ได้เริ่มต้นทำสักที รู้สึกว่าตัวเองชี่เกียจมาก ทั้งวันก็ใช้เวลาไปกับการกินกับนอนเป็นหลัก ผมไม่ชอบตัวเองที่เป็นแบบนี้ อยากทราบว่าถ้าดวงเราเป็นคนไม่ขยัน จะมีทางแก้ไขให้ดีขึ้นได้ไหมครับ

ไม่น่าเชื่อนะคะว่าความชี่เกียจก็เป็นกรรม เพราะมีบอกในดวงเลยคะ ว่าเจ้าชะตามีพฤติกรรมและนิสัยใจคอแบบไหน สิ่งที่มีอิทธิพลมากคือดาวที่แทนตัวและจิตใจ ซึ่งทั้งหมดทั้งปวงนั้น ก็เกิดจากกรรมที่สั่งสมมา บันดาลให้แต่ละคนมาเกิดภายใต้อิทธิพลดวงดาวที่เข้มแข็งและอ่อนแอแตกต่างกันไป คนที่มีพลังในการทำงานสูง มีความกระตือรือร้น ดาวที่แทนตัวและจิตใจจะอยู่ในสถานะที่มีกำลังคะ เวลาอ่านพื้นดวงของแต่ละคน จะบอกได้เลยคะว่าคนนี้มีลักษณะแบบไหน ชอบหรือไม่ชอบทำงาน มุ่งมั่นหรือทอดง่าย ขยันหรือชี่เกียจ ฯลฯ

นอกจากพื้นดวงเดิมแล้ว การจรของดาวตนุลัคน์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือวาระของกรรมเก่าที่มาให้ผล ก็จะมีผลมากต่อความรู้สึก ความเข้มแข็งและพลังงานของเจ้าชะตา บางท่านมีพื้นฐานดวงเดิมดี พอถึงเวลาที่ดาวจรมาไม่ค่อยดี ก็แค่เฉวนเซ แต่สำหรับบางท่านที่ดวงเดิมดาวมีกำลังน้อย มาเจอจังหวะที่ดาวจรไม่ดีซ้ำๆ ก็พาลไม่อยากจะทำอะไรไปเลยก็มี แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องดูด้วยคะว่ากรรมปัจจุบันของแต่ละคนเป็นอย่างไร เพราะคนเราสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองทั้งภายนอกและภายในได้ด้วยกรรมดีใหม่ๆ ในชาตินี้คะ

เขียนมาถึงตรงนี้ก็คิดถึงคุณผู้หญิงท่านหนึ่งซึ่งเคยมาดูดวงด้วยแล้วหนึ่งครั้ง ในการมาดูดวงครั้งที่สองนี้เธอเล่าว่าสอบวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกเรียบร้อยแล้ว

และกำลังอยู่ในขั้นตอนของการแก้ไขบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ซึ่งเป็นเงื่อนไขในการสำเร็จการศึกษา เมื่อตรวจดวงดิฉันก็ตกใจว่าช่วงนี้ดูจะซีเกียจนะคะ แต่ว่าอยากให้งานเสร็จ เธอหัวเราะแล้วก็บอกว่าจริงๆ นะแหละ ซีเกียจมาก เนื่องจากอายุของเธอยังไม่ถึงสามสิบปี เท่าที่ผ่านมาก็นับว่าเก่งมากแล้ว เพราะการเรียนปริญญาตรีบัณฑิตนั้นก็หนักหนาทีเดียว ดิฉันจึงให้กำลังใจไปว่าต้องทำนะ ยิ่งเบื่อยิ่งต้องทำ โดยเฉพาะช่วงนี้ดาวตูลักส์เดินไปเจอดาวคู่ศัตรูเข้า ทำให้อ่อนแรงไม่มีกำลัง ต้องพยายามฝืน ไม่อย่างนั้นจะล่าช้าไปอีกพักใหญ่

งานบางอย่างเป็นงานที่ยากลำบาก และฝืนความรู้สึกของคนทำมากนะค่ะ บางคนเวลาเจองานที่ไม่อยากทำแต่ดันเป็นงานที่ “ต้องทำ” ก็มักจะเฉไฉไปทำงานอื่นๆ ที่ไม่สำคัญ หรือบางทีก็หนีไปหาสิ่งอื่นไปซะก่อน ตัวอย่างที่พบบ่อยๆ ก็คือ การเริ่มวันด้วยการเปิดคอมพิวเตอร์ท่องโลกอินเทอร์เน็ต ลูกค้าหลายท่านยอมรับว่าเป็นแบบนี้จริงๆ พอตื่นมาก็เปิดคอมพิวเตอร์ แล้วเวลาที่เฟลิดเฟลินในโลกไซเบอร์จะผ่านไปเร็วมาก รู้ตัวอีกทีก็เสียเวลาทำงานไปหลายชั่วโมง บางคนใกล้จะต้องส่งการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้ทำในช่วงปิดภาคการศึกษาแล้ว แต่ยังไม่ได้เริ่มทำเลยก็เพราะเริ่มต้นวันด้วยการท่องโลกเสมือนนี้แหละ ถ้าจะให้ดีควรเริ่มต้นด้วยการทำงานก่อน แล้วค่อยมาเล่นอินเทอร์เน็ต ให้การเล่นเป็นการผ่อนคลายและให้รางวัลตัวเองดีกว่านะค่ะ (^_^)

เมื่อพูดถึงงานที่ต้องใช้เวลาในการทำงานๆ โดยเฉพาะงานที่มาเป็นชิ้นใหญ่ๆ เช่น วิทยานิพนธ์ หรือการเขียนตำราวิชาการหรือการทำงานอื่นๆ ที่ต้องจัดสรรเวลาเอง และจะต้องเผื่อเวลาสำหรับเหตุฉุกเฉินๆ เช่น ถ้าเราเกิดไม่สบายหรือเกิดอุบัติเหตุ ทำให้ทำงานไม่ได้ไปพักหนึ่ง หรือปัญหาอื่นๆ ที่จะทำให้เวลาในการทำงานลดลงด้วยนะค่ะ เพราะถ้าไม่จัดระบบ ไม่วางแผนการใช้เวลาให้ดี ก็จะต้องมาเร่งงานอดตาหลับขับตานอนกันตอนท้ายๆ ซึ่งอาจจะทำให้งานออกมาไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็น หรือทำไม่เสร็จ ถ้างานนั้นเป็นวิทยานิพนธ์ก็อาจจะทำให้เรียนไม่จบค่ะ

การจัดลำดับความสำคัญของงานก็เป็นสิ่งที่ลืมไม่ได้ เฉพาะงานบางชิ้นที่มีกำหนดเวลาและถ้าไม่ทำจะส่งผลกระทบต่อเรามากๆ ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบ ก็ต้องบังคับ

ตัวเองให้ทำก่อนเลย การเริ่มต้นนั่งทำงานนี้เป็นช่วงเวลาที่สำคัญมากค่ะ เพราะมีหลายคนที่ใช้เวลาไปกับสิ่งอื่นๆ เลยไม่ได้ลงมือทำสักที

สำหรับงานบางอย่างที่มีความสลับซับซ้อน มีรายละเอียดและขนาดของงานใหญ่มาก อาจต้องทำแรมเดือนแรมปีกว่าจะเสร็จ ซึ่งบางครั้งทำให้เจ้าของงานพานท้อแท้ ไม่อยากทำไปเลย ถ้าแบบนี้ให้พยายามแบ่งงานออกเป็นส่วนๆ ค่ะ เลือกทำส่วนที่ง่ายๆ ก่อนก็ได้ จะได้มีกำลังใจทำ เพราะถ้าเรามองงานเป็นภาพรวม อาจจะรู้สึกมันใหญ่มากเกินกว่าจะทำได้ แต่ถ้ามองแยกเป็นส่วนๆ ค่อยๆ ทำไปทีละส่วนๆ ด้วยความเพียรพยายาม ก็จะไม่ยากเกินกว่าที่จะทำ และอย่าอึดใจรอว่าการเริ่มต้นลงมือทำงานสำคัญมากค่ะ

สิ่งที่จะช่วยให้มีความตั้งใจไม่ทอดทิ้งงานก็คือการมี “อธิษฐานบารมี” และ “สัจจบารมี” ซึ่งทั้งสองบารมีนี้นี้มักจะไปด้วยกันค่ะ “อธิษฐาน” หมายถึง ความตั้งใจมั่น มีความมั่นคงและเด็ดเดี่ยว แน่วแน่ในทางดำเนินและจุดมุ่งหมายของตน ส่วน “สัจจะ” หมายถึงการเป็นคนี่พูดจริงทำจริง ตั้งใจทำอะไรแล้วต้องทำให้สำเร็จลุล่วงให้ได้ ทั้งสองบารมีนี้จะช่วยให้ทำงานได้สำเร็จ เพราะมีความมุ่งมั่น มุ่งหมายที่จะทำสิ่งใดไว้แล้วก็ทำได้ตามนั้นค่ะ

สำหรับลูกค้าที่ตรวจดวงแล้วเห็นว่าทั้งสองบารมีนี้มาก่อนข้างน้อย ใจคอยดิโลเล ดิ้นรนมักแนะนำให้มี ความตั้งใจและทำให้ได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ โดยให้เริ่มจากเรื่องง่ายๆ ก่อน เช่น จะเริ่มทำงานตอนเก้าโมงเช้าห้าวันที่ ก็ให้เริ่มตอนนั้นจริงๆ กิน นอน ทำงาน พักผ่อน ตามเวลาที่ตั้งใจไว้ และอย่าให้การผัดวันประกันพรุ่งและความขี้เกียจ มาทำให้เราเสียความตั้งใจได้ค่ะ พอทำได้แบบนี้เรื่อยๆ เรียกว่าอธิษฐานบารมีและสัจจบารมีดีขึ้น ก็จะส่งผลให้ไม่ว่าจะขี้เกียจหรือขยันก็จะทำงานนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี

ว่าแล้วก็ขอยกตัวอย่างคนที่เอาชนะดวง เกี่ยวกับเรื่องความเกียจคร้านได้สำเร็จค่ะ...

เมื่อปลายปีก่อน ดิฉันได้ตรวจดวงชะตาของคุณผู้ชายท่านหนึ่งซึ่งในขณะนี้กำลังศึกษาต่อระดับปริญญาเอกอยู่ที่ต่างประเทศ พิจารณาแล้วเห็นว่าตามปกติเป็นคนมีไฟในการทำงานพอสมควร แต่เนื่องจากตั้งแต่เดือนธันวาคมปี ๒๕๕๑ และภาพรวมใน

ปี ๒๕๕๒ ทั้งปี ตนุสัคน์คือดาวที่แทนตัวเขาเองจะจรร่อนกำลังทั้งยังพัวพันกับดาวที่ทำให้พุ่งและร่วงงุนง่าย เกรงว่าจะทำให้งานวิจัยของเขาล่าช้าได้ จึงเตือนไปว่า จะชี้เกียจนะคะ ผลปรากฏว่าคำเตือนนี้ได้ผลมากคะ เพราะเมื่อถึงช่วงเวลาตามที่ทายทักไว้ เขาก็ออกปากว่าตัวเองเริ่มชี้เกียจ แต่ก็พยายามแก้ไขด้วยการมาขยันทำงานมากกว่าเดิม บางสัปดาห์ทำงานทุกวัน ถึงอากาศจะหนาวยาวนานกว่าปกติ ชวนให้อยากนอนมากก็ตาม แต่เขากลับลุกไปทำงาน เอาชนะความชี้เกียจจนได้คะ ^^

แม้ว่าสิ่งที่ดวงดาวบอกมันคือกรรมเก่า แต่ถ้าเราไม่เปลี่ยนตัวเองเสียตั้งแต่วันนี้ก็เป็นทีที่คาดหมายได้ว่าชาติต่อไปก็ต้องเป็นแบบนี้อีก เพราะนิสัยของคนเราเปลี่ยนได้ก็จริง แต่ก็ต้องอาศัยความมุ่งมั่นในการขัดเกลาตัวเองอยู่ไม่น้อยคะ เมื่อเราสามารถทำงานได้ในทุกเวลาแล้ว คราวนี้ไม่ว่าดวงดาวจะบอกว่า ณ ช่วงเวลานี้ เราชี้เกียจมากมายขนาดไหน ด้วยจิตใจที่มุ่งมั่นโดยมีอธิษฐานบารมีและสัจจบารมีหนุน ก็เชื่อว่าจะสามารถทำงานให้สำเร็จได้ ไม่ว่าดวงดาวจะเป็นอย่างไรก็ตามคะ

:)

สารบัญ ↩

บุคคลพึงเห็นบุคคลใดผู้มักชี้โทษ เหมือนบุคคลผู้บอกขมทรัพย์
มักกล่าวข่มขี มีปัญญา พึงคบบุคคลผู้เป็นบัณฑิตเช่นนั้น
เพราะว่าเมื่อคบบัณฑิตเช่นนั้น มีแต่คุณที่ประเสริฐ โทษที่ลามกย่อมไม่มี

คาถาธรรมบท ปัณติตวรรคที่ ๖
จากธรรมบท ในพระสุตตันตปิฎก
จากพระไตรปิฎก ฉบับสยามรัฐ เล่มที่ ๒๕
สืบค้นข้อมูล จาก <http://84000.org>

*Giving up doesn't always mean you are weak.
Sometimes it means that you are strong enough to let go.*
การยอมล้มเลิกบางสิ่งมิได้หมายความว่าท่านอ่อนแอเสมอไป
บางครั้งมันอาจหมายความว่าท่านเข้มแข็งพอที่จะปล่อยมันไป

โดย นิรนาม
ถอดความโดย อภิวัฒน์

The best way to predict your future is to create it.
หนทางที่ดีที่สุดในการทำนายอนาคตของท่าน คือการลงมือสร้างมัน

โดย Peter Drucker
ถอดความโดย ภริมา

*The superior man is modest in his speech,
but exceeds in his actions.*

ผู้ที่ยิ่งใหญ่สงบเสงี่ยมในถ้อยคำ แต่กระทำเกินกว่าคำที่พูดไว้

โดย ขงจื้อ
ถอดความโดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

*He dares to be a fool, and that is the first step
in the direction of wisdom.*

เขากล้าที่จะเป็นคนโง่เขลา

และนั่นคือก้าวแรกในทิศทางแห่งปัญญา

โดย James Gibbons Huneker
ถอดความโดย ภริมา

สารบัญ ↩

นิทานโทสะ

ตอน หน้าโรงหนัง

โดย ชลนิล

การรอคอยอะไรนาน ๆ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความหงุดหงิด อารมณ์เสียบ่อย ๆ อย่างที่ใครก็คงเคยเจอกันมาแล้ว

ถ้าการรอคอยนั้นมีเหตุผลสมควร ใจมันก็พอจะยอมรับ ให้อภัยได้ แต่บางทีมันก็มีเหตุที่น่าหมั่นไส้ ชวนโมโห ทำให้การรอคอยอันยาวนานนั้น กลายเป็นเรื่องเสียเวลาเปล่า

อย่างนี้แหละ...จุดไฟโทสะได้ติดนักแล

ผมยืนรอซื้อตั๋วหนังอยู่หน้าโรงภาพยนตร์แห่งหนึ่ง ซึ่งในวันเสาร์ - อาทิตย์ มักจะมีแถวยาวอยู่แล้ว ยิ่งเจอโปรแกรมภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ น่าสนใจเข้าฉาย คนที่มาเข้าคิวรอซื้อตั๋วก็จะยาวเป็นพิเศษ

แถวยาวเป็นพิเศษ ความหงุดหงิด โมโหก็มากเป็นพิเศษ ยิ่งมาซื้อตั๋วตอนใกล้เวลาหนังฉาย แล้วแถวยังไม่ขยับไปถึงไหน มันก็ยิ่งกระสับกระส่ายโมโหพาลขวางหูขวางตา

หนังที่ผมตั้งใจมาดูใกล้เวลาฉายเต็มที คิวที่ยาวก็ยังไม่หดสั้นสักเท่าไร คนที่มาต่อแถวข้างหลังก็ยาวออกไปเรื่อย ๆ จนเลยแนวกันออกไปแล้ว

ผมพยายามหาสาเหตุว่าทำไมแถวไม่หดสั้นสักที...แล้วก็ได้คำตอบจากตรงช่องขายตั๋ว

ปกติตอนเราซื้อตั๋วหนัง จะเสียเวลาแค่เลือกที่นั่ง จ่ายตังค์แล้วก็พิมพ์ตั๋วเท่านั้นจบ...ที่ผมเห็นวันนี้คือพนักงานขายตั๋วกำลังอธิบายเกี่ยวกับโปรโมชั่นบัตรเงินสดชมภาพยนตร์ของทางโรงหนัง กับลูกค้าที่ซื้อตั๋วทุกคน

เรียกว่าขายตั๋วหนังเสร็จแล้ว ยังไม่จบ ต้องขายบัตรพิเศษเหล่านี้อีก แหม...กว่าจะอธิบาย กว่าจะเกลี้ยกล่อมให้ขายได้ (หรือไม่ได้) ก็เสียเวลานานพอควร

จะโทษพนักงานขายก็ไม่ได้ เพราะน่าจะเป็นนโยบายของทางโรงหนัง พวกเขาแค่ทำตามหน้าที่

ผมเหลือบดูแถวที่รอคิวอันยาวเหยียดแล้วนึกฉุน...ยังงี้ก็โมโห...ต่อให้เข้าใจเหตุผลของพนักงานขายก็เชื่อว่าไม่มีโทษ

หงุดหงิด อารมณ์เสีย อยากตะโกนบอกพนักงานขายตัวให้ดังลั่น

“แถวยาวแล้วเน้อ จะขายอะไรเพิ่มก็เห็นใจคนคอยกันบ้าง รอนานมาก ๆ แล้ว (ไ้ย)” แต่ก็ไม่ได้พูด...ปล่อยให้โทสะมันร้อนรุ่มอยู่ในใจ หงุดหงิดแค่ไหนก็พยายามไม่ระบายออกมา...คอยดูสิว่ามันจะอยู่นานแค่ไหน

และแล้ว...ความโกรธของผมก็หายไปอย่างรวดเร็ว เมื่อคุณป้าคนหนึ่งก้าวฉับ ๆ จากแถวที่ยืนด้านหลังผม แล้วเดินตรงไปยังหน้าเคาน์เตอร์ขายตั๋ว พูดเสียงดังฟังชัด

“นี่คุณ...หนังมันจะฉายแล้ว รีบ ๆ ขายตั๋วหน่อย เดียวฉันทเข้าไปดูไม่ทัน!”

เห็นอย่างนั้น โทสะในใจผมหายวับ อารมณ์ประมาณว่ามีคนมาวินแทนเราแล้ว... (เฮ้อ...ดีจังเลย)

กลายเป็นดีใจ พอใจ (กิเลสอีกตัวนั่นแหละ) ความโมโห หงุดหงิดดับลงทันที แล้วมานึกขึ้นตัวเอง...

เออเนาะ...ใจเราก็เหมือนคุณป้าคนนั้นแหละ โมโหไม่น้อยกว่ากันหรอก แค่ไม่แสดงกิริยา คำพูดออกมาเท่านั้นเอง

ผมไม่รู้ว่าเมื่อคุณป่าได้ระบายโทสะออกมาเป็นคำพูดแล้ว...ความโกรธยังกรุ่นอยู่ในใจต่อไปหรือเปล่า...ไม่แน่ แกอาจไปบ่นหงุดหงิด ด่าคนขายตัวให้ลูกหลานฟังต่อในโรงหนังก็ได้...ใครนั่งใกล้ก็โชคร้ายไป

สำหรับผม...โทสะครั้งนี้มันดับแล้ว...ดั่งง่ายเหมือนตอนที่มันมาง่าย ๆ...มีความซ้ำชั้น พอใจมาแทนที่

จิตมันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตามเหตุปัจจัย

จิตมีโทสะ กับจิตไม่มีโทสะห่างกันแค่นิดเดียว...ถ้าเราจะใส่ใจ สังเกตดูมัน ตามความเป็นจริง

สารบัญ ⇐

หมีพูห์ของฉัน

โดย พิมพ์การัง

มีใครเป็นแฟนหมีพูห์บ้างเอ่ย

เจ้าหมีตัวกลม กุมหัวใจคนทั่วโลกด้วยรูปลักษณ์น่ากอด
หน้าตาน่ารัก แม้ว่าเพื่อนๆ สัตว์ตัวน้อยจะชอบดูว่าพูห์เป็น
“หมีสมองเล็ก” ก็ตาม

เรื่องของพูห์ นอกจากจะเป็นหนึ่งในนิทานขายดีตลอดกาลแล้ว
ยังเคยเป็นบทความเชิงวิเคราะห์มาแล้วหลายครั้ง
เคยเป็นกระแสวิพากษ์วิจารณ์ระดับปริญญาด้านวรรณกรรมอังกฤษ
มีงานเขียนที่ร้ายเป็นฉากๆ ว่าแต่ละคำของหมีพูห์ที่ดูซื่อๆ ธรรมดาๆ
กลับซุกซ่อนปรัชญาชีวิต สังคม เศรษฐศาสตร์ เอาไว้อย่างลึกซึ้ง

www.todayniliterature.com

หมีพูห์ ถือกำเนิดปีค.ศ. ๑๙๒๖ โดยคุณลุง เอ.เอ.มิลน์
ท่านใช้ตุ๊กตาบนเตียงของลูกมาร้อยเรียงเป็นนิทานแสนดี
เพื่อขับกล่อมลูกชายตัวน้อย คริสโตเฟอร์ โรบิน มิลน์
ต้นแบบตัวจริงของเด็กชายคริสโตเฟอร์ โรบินในนิทาน

เนื้อเรื่องละเอียดอ่อน ละมุนละไม สดชื่นมีชีวิตชีวา
สอนให้เด็กๆ เชื่อสัจย์ กล้าหาญ ตรงไปตรงมา และจริงใจ
นิทานที่กลั่นออกมาจากหัวใจ ความรักอย่างสุดซึ้งที่ท่านมีต่อลูก

ฉันรักหมีพูห์
สำหรับฉัน พูห์เป็นมากกว่าแค่นิทาน

อย่างน้อย ก็เป็นลายวอลเปเปอร์ในห้องเด็กบางห้องด้วย
ไม่นึกเลยว่า พูห์เพื่อนรักค่าตัวแพงกว่าลายธรรมดาถึงสามเท่า!

<http://www.gbtc.com>

หนูพีชเป็นคนไข้ของฉัน

สาวน้อยอัจฉริยะวัยสิบขวบ เธอเก่งไปเสียทุกอย่าง ไม่ว่าจะผลการเรียนระดับห้องกีฬา นักกีฬาตัวแทนเขต นักดนตรี เซียร์ลีดเดอร์ เคยแนะนำให้เสริมด้านศาสนา คุณแม่ก็พาไปเรียน พุทธศาสนาวันอาทิตย์ และเป็นตัวแทนประกวดชิงรางวัลมาแล้ว

วันนี้หนูพิษใช้สูง ต้องพาไปห้องหมีพูห์ หรือห้องเจาะเลือดนั่นเอง

คุณแม่พืชอบบอว่าจะทำอะไรลูกก็ได้ แต่ขอไม่นอนโรงพยาบาล เพราะพืชนั้น้องต้องไปประกวดดนตรี ต่อด้วยประกวดรำไทย เธอเล่าว่าน้องเตรียมตัวเพื่องานนี้มานาน พลัดโอกาสไม่ได้เด็ดขาด

“คุณหมอคิดุนะ พักตีนตั้งแต่ตีสี่พาเขาไปบ้านครู แล้วกลับโรงเรียน
เย็นก็พาไป... ต่อด้วย... ยิ่งถ้าเสาร์อาทิตย์จะยิ่งกว่านี้อีกค่ะ
เริ่มจากตีห้าเลยนะค่ะ จะไป... ต่อด้วย... และ... กับ... ฯลฯ ต่อค่ะ”

ฉันทมน้องพีชว่า “ตั้งต่างว่าเป็นวันเกิดหนู หนูจะขออะไรก็ได้
อยากให้คุณแม่ทำอะไร พาไปไหน ซื้ออะไรให้ก็ได้ หนูจะขออะไร”

สาวน้อยตอบว่า “หนูอยากอยู่บ้าน อยากให้คุณแม่ไม่มายุ่งกับหนู”
คุณพี่ครองให้โอ

มีใครทราบบ้างว่า นิทานหมีพูห์เป็นโคกนาฏกรรม

ลูกชายที่รัก คริสโตเฟอร์ตัวเป็นๆ เกลียดคุณพ่อเอ.เอ.มาก!

เขาเกลียดการถูกระทำให้เหมือนยังเป็นเด็กเล็กๆ

เขารังเกียจที่คนทั่วโลกจำเขาในภาพเด็กน้อยผมบลอนด์

ผู้ที่ชอบใส่ชุดนอนยาวคล้ายเด็กผู้หญิง คนที่ชอบคุยกับตุ๊กตามี
และจะโกรธมาก ถ้าถูกแซวว่าไม่ได้พาเพื่อนพูห์มาด้วยหรือจะวันนี้

หนุ่มน้อยคริสโตเฟอร์เลือกออกจากบ้าน เปลี่ยนชื่อตัวเองใหม่
ทั้งคุณพ่อ ทั้งหมีพูห์ ทั้งอดีตที่เขาไม่ต้องการเอาไว้เบื้องหลัง

ใครที่เป็นแฟนหมีพูห์ เคยอ่านตอนจบของนิทานหมีพูห์ไหมคะ

<http://1164.photobucket.com/albums/u37/tzanakz>

คริสโตเฟอร์ โรบิน กล่าวคำอำลาหมีพูห์ว่า
เขาจะเดินทางไปไกลแสนไกล ไปเติบโตเป็นผู้ใหญ่
โลกของผู้ใหญ่ไม่มีที่สำหรับหมีพูห์

พูห์ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเขาตามไปอยู่โลกของผู้ใหญ่ด้วยไม่ได้

คริสโตเฟอร์ โรบิน ยิ้มอย่างใจดี ปลอดภัยดี ปลอดภัยดี
ไม่ต้องห่วงไปนะ เพราะมองออกไปจากที่ตรงนี้
จะยังคงมีคริสโตเฟอร์ โรบิน และหมีพูห์ เพื่อนของเขา
วิ่งเล่นอยู่ด้วยกันที่ปาร์รอยเอเคอร์นี่ ตลอดไปชั่ววันรันดร์

อวสานนิทานหมีพูห์ ด้วยความตรอมใจของคุณลุงเอ.เอ.
ใครจะคิดว่านิทานอบอุ่นนี้เป็นดาบคมทำร้ายลูกชายของท่าน
และคมดาบยังย้อนตัวมาตัดความสัมพันธ์ฉันท์พ่อลูกได้

อีกนานแสนนาน นานจนคุณลุงเอ.เอ.ทนรอไม่ไหว
คริสโตเฟอร์เติบโตจนเป็นพ่อคนแล้วจึงกลับบ้าน

คริสโตเฟอร์ช่วยทำพิพิธภัณฑ และประวัติหมีพูห์
เพื่อนตุ๊กตาทั้งหมดที่กลายเป็นดาราดังไปแล้ว
ตอนนี้ถูกจัดแสดงไว้ที่ห้องสมุดประชาชนนิวยอร์ก

แต่กระนั้นเขาก็ยังให้สัมภาษณ์กับนักข่าวว่า
“พ่อไม่ค่อยเข้าใจผม ผมคิดว่าท่านเขียนเรื่องนี้
เพื่อชดเชยความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีนักของเรามากกว่า”

<http://farm2.static.flickr.com>

ฉันมองน้ำตาคุณพัช สลับกับสบตาคู่หมีพูห์ที่มองมาจากข้างฝา
ถามในใจว่า เรื่องราวท่านองนี้กำลังจะเกิดขึ้นอีกแล้วใช่ไหม

เมื่อไรคำว่า “รัก” จะไม่ใช่อาวุธทำร้ายกันได้

ไม่ใช่แค่ความสัมพันธ์ฉันท์พ่อแม่ลูก สามิภรรยา หมอกับคนไข้
แต่หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทุกๆ มิติ

เพราะรักเขา จึงอยากควบคุม อยากบังคับ อยากบั่นให้เขาได้ตั้งใจ
อยากลิขิตเส้นทางชีวิตให้ ถ้าไม่ตามใจเรา ไม่คิดเหมือนเราก็โกรธกัน

ความรักมีสิทธิขนาดนั้นจริงหรือ

ทำอะไร ความรักและปรารถนาดี ถึงจะเป็น **พรหมวิหารสี่** แท้ๆได้
ฉันนั่งตรงนี้กับพี่หมี่พู่ เห็นฉากแบบตรงหน้านี้ไม่รู้ก็ร้อยก็พันรอบ

เคยตั้งใจว่า เด็กๆ ในความดูแลของฉันจะต้องไม่เจอเรื่องแบบนี้อีก
เพราะเคยคิดแบบนี้ จึงเคยใช้พลังงานเต็มแรง ปะทะกับใครต่อใคร

ผลที่เกิดขึ้นนอกจากช่วยอะไรเด็กๆ ไม่ได้ แก้อะไรไม่ไหวแล้ว
ยังมีแต่ความเหนื่อย เบื่อ ท้อ และรอยแผลคมที่บาดลึกกันทุกฝ่าย
ดูสิ ดู ฉันเองก็พยายามลิขิต และครอบงำคนอื่นเหมือนกันนั่นแหละ

เมื่อไรก็ตาม ที่รู้สึกเหนื่อย รู้สึกเหมือนกำลังเข็นอะไรสักอย่าง
อะไรที่ต้องใช้พลังงานมากมาย ความรู้สึกวุ่นวาย ร้อน และเจ็บใจ
ลองย้อนมาอยู่กับตัวเองสักพัก เราเข้าใจอะไรบางอย่างผิดไปหรือเปล่า

โลกนี้ เราสั่งได้ตามแต่ใจจริงหรือ

คนที่เรารัก เรามีสิทธิสั่งเขาได้ขนาดนั้นจริงหรือ

เราเข้าใจคำว่าเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาขนาดไหน

เมตตา กับ อุตตา เหมือนกันตรงไหน ต่างกันอย่างไร

ฉันบอกน้องพิชให้มองข้อดี มองให้เห็นความเสียสละของคุณแม่
และก็ต้องแสดงความรู้สึกที่สุภาพและตรงไปตรงมาของตัวเองได้
คุณแม่พิชก็ต้องรับฟังลูกให้มากขึ้น “คุยกัน” ไม่เหมือนกับสั่ง
การอยู่ร่วมกัน เติบโตและเกื้อกูลกัน คือนิยามของคำว่าครอบครัว

คนเราผิดพลาด พลังผลอกันได้ แต่ขอให้รู้ทัน

ขออภัย แก้อะไร ปรับตัวเข้าหากัน เราเริ่มกันใหม่ได้ตลอดเวลา

คุณแม่หลายท่าน “ให้” ลูกมากๆ ทั้งเวลา กำลังกาย กำลังทรัพย์
ลูกที่มีความสุขความสำเร็จดีก็มี แต่ส่วนใหญ่ที่เจอจะมีทุกข์ด้วย

คุณแม่ท่านหนึ่งต่อต้านการเรียนพิเศษ จนลูกร้องไห้อยากเรียน
“หนูเป็นคนเดียวในห้องที่ไม่ได้เรียน เขาพูดอะไรหนูก็ไม่รู้เรื่อง”
ถ้าคุณแม่มีเวลาและกำลังจะสูญเสีย ให้ลูกลองก็ไม่น่าจะเสียหาย
ถ้าไม่สะดวก หรือมีความเห็นอื่นก็ควรจะคุยกัน แล้วฟังเสียงลูกด้วย
ไม่น่าจะตัดโอกาสของลูก เพียงเพราะอคติว่าแม่ไม่ชอบระบบเลย

จู้ จู้ หมีพูห์เตือนฉันว่า
หมอมีหน้าที่ให้ข้อมูล แต่ไม่มีหน้าที่ตัดสินเขา พลัดไปอีกแล้วนะ
เราเองก็ไม่มีสิทธิใช้ความรักและปรารถนาดี เอาไว้งัดใครเหมือนกัน

มนุษย์เรานี้ละหนา ความรักชนิดที่มีความหวังดี
อยากเห็นเขามีความสุข อยากเห็นเขาไม่มีทุกข์
ยินดีกับความสุขความสำเร็จของเขาทำได้ง่าย

แต่การยอมรับสิ่งที่เขาตัดสินใจ ยอมรับวิถีทางเดิน
ยอมรับความต่างกันนี้ละยากที่สุด

เคยเห็นคุณพ่อหลายท่าน โกรธที่คุณแม่เด็กๆ ทำไม่ได้ตั้งใจ
ลูกหลานหลายคน โกรธที่คุณย่าคุณยายไม่ระวังเลือกอาหาร
คุกรักหลายคู่ ต้องเลิกกันเพียงเพราะว่าบังคับกันไม่ได้

ในสังคมนักปฏิบัติธรรม มักจะได้ยินว่าอยากให้คนที่รักมาทางธรรม
มีกระทั่งผู้ที่คิดจะเลิกกับคนรัก เพราะธรรมะไม่เสมอกัน

รักแท้ๆ ต้องมีพรหมวิหารสี่ จบด้วยอุเบกขา
การใช้ชีวิตแท้ๆ ไม่ได้ต้องการการออกแบบ
ใครอยากหนีภัยกับการวุ่นวายชีวิตเส้นทางชีวิตก็ตามใจ

ถ้าเราจะอยู่ร่วมกันไม่ได้ เหตุการณ์จะแปรผันไปเอง
ไม่ใช่หน้าที่ของเราออกแบบชีวิต หรือลิขิตเส้นทางชีวิตใครๆ

คนเจ็บป่วย คนชรา คุณตาคุณยาย ล้วนมีวิถีชีวิตของตัวเอง
หากท่านเดินมาไกลจนสุดทาง ต้องยุติฉากชีวิตแล้ว ใครก็ห้ามไม่ได้
ไม่เกี่ยวกับการเคี่ยวเข็ญหรือโวยวายของใคร แม้แต่คนที่เป่ร้นหมอ
เราจะต้องทะเลาะกันเรื่องอาหารทุกคำ ลูกอมทุกเม็ด ยาทุกมือเพื่ออะไร

ให้ข้อมูล การดูแล ความอาทรและเป็นห่วงใย ต่างกับการครอบงำ
พรหมวิหารสี่ไม่จำเป็นต้องมีโทษะ ถ้ามีแรงร้อนขึ้นโปรดพิจารณาอีกครั้ง

ใครๆ ก็มีวิถีชีวิตของตัวเอง

เอาใจเราเข้าไปขุนวยตัดสินใจ ใช้มาตรฐานที่หัวใจตัวเองไม่ได้

ให้รัก เป็นจุดแสงจันทร์นวล

สว่าง สะอาด อบอุ่น มีพลังในตัวเอง

ไม่รู้ร้อน ไม่บีบบังคับ ไม่ครอบงำกัน

รักที่เย็นสบายดีด้วยกันทุกฝ่าย

นิทานหมีพูห์ มีเรื่องของรักที่ไม่ครอบงำแฝงไว้แนบสนิท
ความปรารถนาดีต่อกัน เข้าใจผิดบ้างถูกบ้าง จบที่การให้อภัย

ยอมรับในความต่างซึ่งกันและกัน เคารพในวิถีชีวิตที่ต่างกัน
ใช้ความคิดของหมี ตัดสินความคิดของกระต่ายไม่ได้
ไม่เคยมีกรณีที่ต้องโกรธกัน เพียงเพราะว่าเราบังคับกันไม่ได้

พูห์เป็นมากกว่าแค่นิทานและวอลเปเปอร์แต่งห้องเด็ก

มีใครหลงรักพูห์เพิ่มขึ้นไหมเอ๋ย

สารบัญ ↩

รัก พ.ศ. ๑๐๐

โดย วิลาศินี

(เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๔๖ <http://dungtrin.com/mag/?46.fiction>)

บทที่แปด

อรุณรุ่ง ณ วิหารบุพพาราม นครสาวัตถี

ด้วยว่าพระธิดาองค์น้อยเสด็จมาถวายทานที่มหาวิหารอยู่เนืองนิตย์ ครานี้จึงเป็นที่ผดสังเกตุว่าทรงเสด็จมาพร้อมกับชายหนุ่มรูปงามพร้อมบริวาร ที่นำภัตตาหารมาร่วมถวายแด่พระภิกษุ ผู้คนในวิหารที่กำลังสนทนาว่าด้วยเรื่องขบวนของพระอาคันตุกะผู้ผ่านมา ก็พากันเจียบเสียง อุบาสกและอุบาสิกาทั้งหลายต่างพากันตื่นตะลึงในพระสิริโฉมและความสง่างามของเจ้าหญิงและเจ้าชายเสียทั้งสิ้น

จันทราวดีถามหาพระสหายก่อนเป็นอันดับแรก ภาวิณีและศรีรามคอยทำอยู่แล้วที่มหาวิหารด้านใน ทันทีที่ภาวิณีจะถวายบังคมจันทราวดีก็ร้องห้าม

“ไม่ต้องแล้ว พอกันที พิธีการทั้งหลาย”

“หมายความว่าอะไรเพคะ”

“ก็ต่อแต่นี้ ฉันไม่ใช่พระธิดา ที่เธอต้องคอยระมัดระวังเวลาจะพูดจะจาด้วยแล้วอย่างไรละ”

“ยังไม่เข้าใจอยู่ดี หรือนี่คืออุบายใหม่ของพระธิดาเพคะ”

“ไม่ใช่อุบายใดๆทั้งสิ้น ฉันได้กลายเป็นสามัญชนอย่างแท้จริงแล้วละ ภาวิณี จากการยินยอมพร้อมใจเข้ารับการสมรสกับชายผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นกษัตริย์ที่สละราชบัลลังก์มาหมาดๆ”

“ตายจริง ข้าพระองค์เพ่งทราบ”

“ดีแล้ว ตกขาวเสียบ้าง ก่อนหน้านี้เธอรู้อะไรก่อนฉันไปหมด แล้วก็เลิกแทนตัวเองว่าข้าพระองค์เสียที”

“ก็ได้จะ วติ...”

ภาวณิพุตพลางยัมพลาง สองตรุณีสันทนากันอยู่ด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งเป็นมุมของสองสหายหนุ่ม

“เรานึกไว้ไม่มีผิดว่าต้องมาพบเจ้าที่นี่ ศรีราม”

เทวินทร์วรรณต์ซิงทักสหายก่อน

“แต่ข้าพระองค์ไม่รู้สีกว่าตนมีคนเป็นห่วงหรือถูกตามหาเลยพะยะค่ะ เมื่อคืนก็เกือบหาที่หลับที่นอนมิได้”

“หากแค้นเคืองนักก็ลงไม้ลงมือบ้างซิ เราไม่ใช่เจ้าชายที่เจ้าจะต้องเกรงกลัวอีกต่อไป แล้วก็เลิกแทนตัวเองว่าข้าพระองค์เสียที”

“ขอรับ...”

ศรีรามรับคำอย่างกระดากปาก แต่แล้วก็แก้งยั่ว

“ให้ลงไม้ลงมือได้จริงหรือขอรับ”

ว่าพลางหักนิ้วเล่น

“จริงสิ เราจะได้ทบทวนวิชาคาริพายัต^๑ เสียบ้าง ไม่ได้ซ้อมมือมานาน”

เทวินทร์สะบัดข้อมือเล่นบ้าง เตรียมตั้งท่า ศรีรามรีบยกแขนขึ้นตั้งฉากเป็นปางห้ามญาติ

๑ คาลาริพายัต (Kalari payatt) ศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่าของอินเดียโบราณ คล้ายกับกังฟูในยุคปัจจุบัน

“ซัก่อนสหาย เราเป็นชาวพุทธด้วยกัน ย่อมระงับแหวด้วยการไม่จงแหว เราเพียงแกลั้งถามเล่นๆเท่านั้น ท่านอย่าได้คิดจริงจัง”

“สองสหายทำอะไรกันอยู่หรือเจ้าคะ”

จันทรวัตกับภาวณิจึงมือกันเข้ามาทัก สองสหายรีบเอื้อมแขนไปกอดไหล่กันและกัน

“ก็ทักทายประสาชายหนุ่มขอรับ องค์...เอ้อ น้องหญิง”

“ดีจริง พี่ศรีรามก็ทราบเรื่องแล้ว ต่อแต่นี้ขอให้บ่นถือว่าพวกเราเป็นสหายกัน กรรมอันใดที่นำดิเตียนขอให้สหายทุกท่านช่วยสอนสั่ง และคอยแนะนำแนวทางการปฏิบัติภาวนาให้แก่ฉันด้วย”

“เช่นกันเจ้าคะ”

ภาวณิรับคำ

“เช่นกันขอรับ”

“เช่นกันนะ น้องหญิง”

เทวินทร์รับคำเป็นคนสุดท้าย ความรู้สึกผูกพันเมื่อได้บารณาตนนั้นข้ามพ้นความรักใคร่แบบซู้สาว ก่อตัวเป็นความเมตตาที่เป็นรักเหนือกว่ารัก

“ไปกราบพระเถระกันก่อนเถิดเจ้าคะ ประเดี๋ยวท่านก็จะเดินทางต่อแล้ว”

ภาวณิชักชวน ทั้งสี่เข้าไปกราบไหว้และถวายภัตตาหารแก่พระเถระ เมื่อกลับออกมาจากมหาวิหาร ยังได้ยื่นส่งคณะสงฆ์ที่ยังคงมุ่งหน้าไปยังปาฎลีบุตรเพื่อการชำระพระธรรมวินัยในแบบของกลุ่มตน

“เธอพอจะบอกฉันได้ไหม ว่าพระพุทศาสนาในกาลข้างหน้าจะดำเนินไปเช่นไร ภาวณิ”

การเห็นขบวนพระภิกษุสงฆ์ยาตราผ่านไปเพื่อทำกิจอันมิใช่วิปัสสนาธุระ พลอยให้ใจหาย จันทราวตีเอื่อยถามสหายอย่างเป็นกังวล

ภาวณีนีนึง หลับตาแล้วกำหนดสมาธิยังลึกเข้าไปในฌาน ชั่วครู่หนึ่ง จึงลืมตาตอบ

“กาลข้างหน้า พระพุทธศาสนาจะไปเจริญทางทิศตะวันออกนอกเขตชมพูทวีป เจ้าคะ พระสังฆกรรมจะยังคงดำรงอยู่อีกนับพันปีแม้จะมีการแตกแยกเป็นนิกายต่างๆ แต่ทุกนิกายยังคงน้อมนำคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคมาปฏิบัติ จึงสมดังคำที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าตราบใดที่พระภิกษุทั้งหลายยังปฏิบัติชอบ โลกนี้ย่อมไม่ว่างจากพระอรหันต์”

“เช่นนั้น หากต้องไปเกิดใหม่ในอีกนับพันปี ฉันก็อยากเกิดมาพบกับพระพุทธศาสนาอีก แต่ก็คงต้องไปเกิดที่อื่นที่ไม่ใช่ในชมพูทวีปสินะ ฉันจะไปเกิดที่ไหนดีล่ะ”

จันทราวตีซัดต่อ

“ไม่ยากหรอกขอรับ เวลาตั้งจิตอธิษฐาน ก็เพียงอธิษฐานว่าให้ได้เกิดในแผ่นดินที่เจริญด้วยพระพุทธศาสนาและมีพุทธบริษัทที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ”

ศรীরามช่วยเสริมให้

“แล้วเป็นไปได้หรือไม่ที่พวกเราจะได้เกิดมาเจอกันเช่นนี้ทุกชาติ”

เทวินทร์วรรณต์ยังกังขา

“ก็สามารถอธิษฐานได้ด้วยผลบุญบารมีที่ได้กระทำมาเจ้าคะ ส่วนจะสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ ก็สุดแท้แต่กรรมและวิบากจะส่งผลในแต่ละภพชาติ”

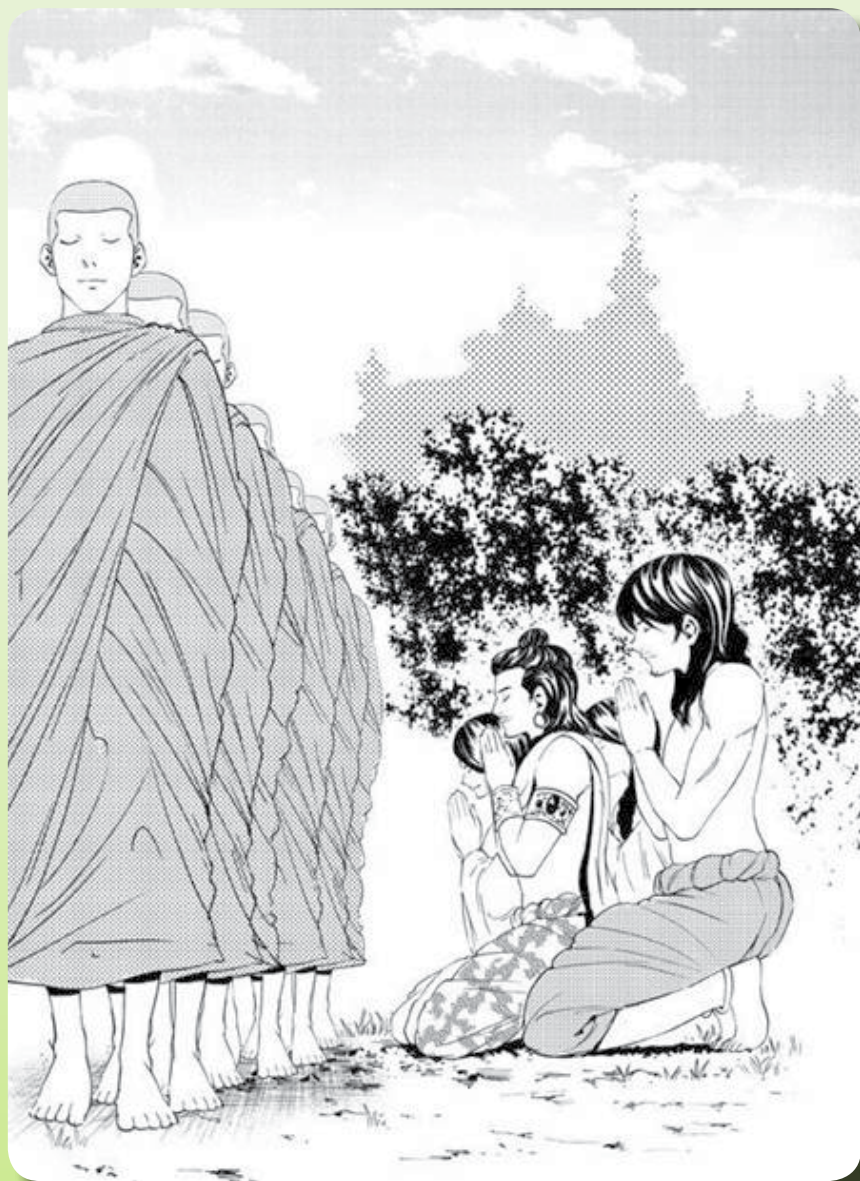
“เช่นนั้น พวกเรามาอธิษฐานร่วมกันเถิด...”

ขอให้เราได้เกิดได้ร่วมเงาของพุทธศาสนา มีความศรัทธาและเจอกันปฏิบัติภาวนา จนกว่าจะถึงพระนิพพานด้วยกันทุกคน”

หมดขบวนพระเถระ เบื้องหน้าคือพระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จพระผู้มีพระภาค
เทวรินทร์วดี ภาวิณี และศรีรามเพียงทรุดตัวลงพนมมือ ก็สามารถอธิษฐานในเขตแดน
ที่พระรัตนตรัยยังตั้งมั่น

เบื้องบนขึ้นไปนั้น ดวงจันทร์อาทลบนั่น แต่สุริยันยังฉายแสงทอประกาย คล้าย
จะเป็นประจักษ์พยานยืนยันในคำมั่น ให้สัจจะวาจานั้นเที่ยงตรงเหมือนทางเดิน
ของพระอาทิตย์

จบบริบูรณ์

สารบัญ ←

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมะใกล้ตัว ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะทำถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณ ๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน ธรรมะใกล้ตัว ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งผันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกริเริ่มวิเสสดูใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการผุดไอเดียเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่น่าประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ติดกลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยายภาพ ปฏิปทา ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความ อีกทั้งไม่พาดหมหรือแทรกธรรมะด้านการปฏิบัติที่ขัดแย้งกับแนวทางของนิตยสารนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และ

เป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บน
เส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือ
สารน่ารู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คน
ทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับ
ผู้อ่าน จากมุมมองต่าง ๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้
ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกิน
ยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอ
จำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงาน
ในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการ
นำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผล
ต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ใน
วงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มา
จากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็น
ส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิษฐาน ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็น
จำนวนมากชิ้นขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลด
เวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามา
ช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของบทความ
ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตาม
แนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจทานก่อนถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทาน
ให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์
เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่าน
สายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบ
ได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย
เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่
สอดคล้องกัน ขอให้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้
นะคะ

- ▶ **เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมาย
ตกใจ (!)**
เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้า และวรรคด้านหลัง
เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหหรือ? ฉัน
นึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”
- ▶ **การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่**
สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อ
ตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรบกวนคำอัตโนมัติของ
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ อยากให้ช่วยดูการตัด
คำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่าน
ได้สโลน ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัด
ใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่
จำเป็น เช่น

“ฉันไม่ขอให้เธอทำแบบนั้น” ก็เลยบอกเธอไปว่าลกรรม
ข้อถามนั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่ขอให้เธอทำแบบนั้น” ก็เลยบอกเธอไปว่า
ลกรรมข้อถามนั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)
หรือดูหลักเกณฑ์อื่น ๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้ค่ะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่าง ๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้น งานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์
กวีกรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสัณนิษฐานนะคะว่า
บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะ
ได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แต่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่น
กันคะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า
ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจด้วยค่ะว่าความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่น ๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติด ๆ กันลงมายาว ๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยาก ๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลัง ๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่:

<http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพเหระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย sotima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงาน

ได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่าง ๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยค่ะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้เลยนะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้อะไรหรือไม่

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้เนื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับรางวัลแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้พิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดี ๆ และเขียนอะไรดี ๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขอบคุณทุกท่านในจิตอันมีธรรมเป็นทานของทุกท่านค่ะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>